

Yoel Kitabı ve Laodikyalı Yedinci Gün Adventist Kilisesi - Üçüncü

Kırmızı Şaraplık Üzüm Bağı

Jeff Pippenger

2025-12-03

Önceki makaleyi şu soruyla bitirmiştik: "Bu kavramlar yerli yerine oturduğuna göre, 11 Eylül'de Yoel Kitabı nasıl oldu da Pentekost'ta Petrus'un işaret ettiği mesaj haline geldi?"

Petrus, Pentekost gününde Joel'in peygamberliğinin yerine geldiğini belirtiyordu; bu da Pentekost döneminin sonunu işaret eden bir zamandır. Pentekost döneminde başlangıçta Kutsal Ruh'un bir tezahürü vardı, sonunda ise Kutsal Ruh'un daha büyük bir tezahürü gerçekleşti. Hem Kutsal Kitap'ın hem de Peygamberlik Ruhunun Joel'i son yağmur zamanına uyguladığını imanla anlayarak, Joel kitabının 11 Eylül'de güncel hakikat hâline geldiğini ve kitabın her unsurunun, 11 Eylül'de başlayıp Joel'in "Rab'bin günü" olarak tanımladığı son yedi belayı da kapsayacak şekilde devam eden peygamberlik tarihinden doğrudan söz edeceğini bilebiliriz.

1888'de örneklendiği gibi, 11 Eylül'de Laodikya mesajının sunumu şimdiki sınavıcı hakikat haline geldi. Yeşaya, elli sekizinci bölümde, boru gibi bir sesle Tanrı'nın halkına suçlarını göstererek aynı mesajı örneklendirir. Yeşaya'nın sesini boru gibi çıkarmaya başladığı "gün", Bağ Türküsü'nü söylediği günle aynıdır.

O gün onun için, "Kırmızı şarap bağı" diye şarkı söyleyin. Ben, Rab, onu korurum; her an sularım; ona zarar gelmesin diye onu gece gündüz korurum. İçimde öfke yok; kim savaşta bana karşı çalıları ve dikenleri diker? Üzerlerinden geçer, hepsini birlikte yakarım. Ya da gücümle sarılsın da benimle barış yapsın; evet, benimle barış yapacaktır. Yakup soyundan gelenlerin kök salmasını sağlayacak; İsrail çiçek açıp tomurcuklanacak ve dünyanın yüzünü meyveyle dolduracak. Yeşaya 27:2-6.

Modern ruhsal İsrail, geç yağmur döneminde "çiçek açacak ve tomurcuklanacak ve dünyanın yüzünü meyveyle dolduracak"; çünkü ilk yağmur bitkinin tomurcuklanmasını ve çiçek açmasını sağlar, geç yağmur ise meyveyi olgunlaştırır. New York'taki binalar 11 Eylül'de yıkıldığında, Vahiy on sekizinci bölümdeki kudretli melek indi ve geç yağmur çiselemeye başladı. O sırada Tanrı'nın bekçileri Laodikya kilisesine boruyu çalmalıydılar. Tanrı'nın halkının günahlarını teşhis eden Yeşaya'nın mesajı aynı zamanda "kırmızı şarap bağının ezgisi"dir. Yoel'in birinci bölümü tam da o mesajdır.

Pethuel oğlu Yoel'e gelen Rab'bin sözü.

Bunu işitin, ey ihtiyarlar; kulak verin, ey ülkenin bütün sakinleri. Bu sizin günlerinizde, hatta babalarınızın günlerinde oldu mu? Bunu çocuklarınıza anlatın; çocuklarınız da kendi çocuklarına, onların çocukları da başka bir nesle anlatsın.

Kesici çekirgenin bıraktığını sıçrayan çekirge yedi; sıçrayan çekirgenin bıraktığını kemiren çekirge yedi; kemiren çekirgenin bıraktığını da yok eden çekirge yedi.

Ayılın, ey sarhoşlar, ağlayın; uluyun, ey bütün şarap içenler, yeni şarap yüzünden; çünkü o ağzınızdan kesildi.

Çünkü güçlü ve sayısız bir ulus toprağıma çıktı; dişleri aslanın dişleri gibidir, büyük bir aslanın azı dişleri vardır. Asmamı viran etti, incir ağacımın kabuğunu soydu; onu büsbütün çıplak bıraktı ve attı; dalları bembeyaz oldu. Gençliğinin kocası için çul kuşanmış bir bakire gibi ağıt yak. Rab'bin evinden et sunusu ve içki sunusu kesildi; kâhinler, Rab'bin hizmetkârları, yas tutuyorlar. Tarlalar harap oldu, ülke yas tutuyor; çünkü ekin harap oldu: yeni şarap kurudu, yağ soldu.

Utanın, ey çiftçiler; feryat edin, ey bağcılar, buğday ve arpa için; çünkü tarlanın hasadı mahvoldu. Asma kurudu, incir ağacı soldu; nar ağacı, hurma ağacı ve elma ağacı da, hatta kırdaki bütün ağaçlar kurudu; çünkü sevinç insan oğullarından çekilip gitti.

Kuşanın ve yas tutun, ey kâhinler; feryat edin, ey sunağın hizmetkârları; gelin, ey Tanrımın hizmetkârları, çul içinde bütün gece yatın; çünkü tahıl sunusu ve dökmelik sunu Tanrınızın evinden kesilmiştir. Oruç ilan edin, kutsal bir toplantı çağırın, ihtiyarları ve ülkenin bütün sakinlerini Tanrınız Rab'bin evine toplayın ve Rab'be yalvarın: Vay o güne! Çünkü Rab'bin günü yakındır; Her Şeye Gücü Yeten'den gelen bir yıkım gibi gelecektir. Gözlerimizin önünde yiyecek kesilmedi mi? Evet, sevinç ve neşe de Tanrınızın evinden kesildi. Tohum keseklerinin altında çürüdü, ambarlar ıssız kaldı, depolar yıkıldı; çünkü tahıl kurudu. Hayvanlar nasıl da inliyor! Sığır sürüleri otlakları olmadığından şaşkın; evet, koyun sürüleri de perişan oldu.

Ey Rab, sana yakaracağım; çünkü ateş kıyın otlaklarını tüketti, alev de kırdaki bütün ağaçları yaktı. Kırdaki hayvanlar da sana feryat ediyor; çünkü ırmaklar kurudu ve ateş kıyın otlaklarını tüketti. Yoel 1:1-20.

Yoel'in birinci bölümü, Tanrı'nın bağının yıkımını ele alır. Yeşaya "o gün"ü, son yağmurun başladığı gün olarak belirler; çünkü o gün bitkiler çiçek açıp tomurcuklanmaya başlar. Yeşaya'nın, Tanrı'nın halkının "kök salacağım", "çiçek açıp tomurcuklanacağım" ve yeryüzünü "meyve" ile dolduracağını bildirmesi, üç aşamalı ilerleyen bir süreci tasvir eder. Bir bitki toprağına "kök salar". Dolayısıyla "kök salmak", zemin üzerinde durmak, yani temel üzerinde durmak demektir. "Yakup'tan çıkanlar" "kök salar" ve sonra onlara "İsrail" denir. Laodikya deneyiminden çıkanlara ise Filadelfyalılar denir; ancak o deneyimi sürdürmek, Pazar yasasında sona eren bir sınanma sürecinde zafer kazanmayı gerektirir.

Yakup'un (yerinden eden) ve İsrail'in (galip gelen) peygamberî ilişkisi, 11 Eylül'de temellere geri dönerek "kök salan"ların orada ve o anda bir antlaşma bağına girdiklerini ortaya koymaktadır. Peygamberî olarak, isim değişikliği bir antlaşmanın sembolüdür; Avram'dan İbrahim'e, Saray'dan Sara'ya, Yakup'tan İsrail'e ve diğerlerinde görüldüğü gibi. Ayette, 11 Eylül'de eski temel hakikatlere dönenler, yağmurun çiçek ve tomurcukları ortaya çıkarmaya başladığı sırada bir antlaşma ilişkisine girdiler. Pazar yasasında yağmur artık ölçüsüzce döküleceği için bütün dünya "meyve" ile dolacaktır.

Yeşaya, Yeşaya ile ve elbette diğer tüm peygamberlerle uyum içinde olmalıdır, ama Yeşaya, bağ ezgisinin bağlamında Laodikyalı Yedinci Gün Adventistlerine günahlarını göstermek için sesini boru gibi yükseltmelidir. O ezgi, bağ benzetmesinde İsa tarafından söylendi. Bağ onu ağlattı; çünkü çarşıdan önce son kez Yeruşalim'e bakarken, Eski İsrail'in sinema döneminin sonuna geldiğini ve Tanrı'nın antlaşma halkı olarak bir kenara konulmakta olduklarını biliyordu. Aynı anda Mesih, Tanrı'nın bağından uygun meyveleri getirecek bir halkla bir antlaşmaya giriyordu. İster başlangıçta Yeşu'nun bağ öyküsü olsun, ister sonda İsa'nınki, yeni antlaşma halkı olanlar yüz kırk dört bini simgeliyordu.

Mesih, Yeşaya'nın bağla ilgili peygamberliğinden söz etti; Kardeş White da öyle.

"Bağ meseli yalnızca Yahudi ulusu için geçerli değildir. Bizim için de bir dersi vardır. Bu nesildeki kilise Tanrı tarafından büyük ayrıcalıklar ve bereketlerle donatılmıştır; O da buna uygun karşılıklar bekler." Mesih'in İbret Dersleri, 296.

Peygamberlik Ruhu'ndan gelen son ifadeye götüren bölümü okumak öğreticidir.

23. Bölüm - Rab'bin Bağı

Yahudi Ulusu

İki oğul benzetmesinin ardından bağ benzetmesi geldi. Birincisinde, Mesih Yahudi din bilginlerinin önüne itaatin önemini koymuştu. İkincisinde ise İsrail'e bağışlanan zengin bereketlere işaret etti ve bunlarda Tanrı'nın onların itaatine hakkı bulunduğunu gösterdi. Onlara, itaat aracılığıyla yerine getirebilecekleri Tanrı'nın amacının yüceliğini sundu. Geleceğin üzerindeki örtüyü kaldırarak, O'nun amacını yerine getirmedeki başarısızlıkları yüzünden bütün ulusun O'nun bereketini yitirmekte olduğunu ve kendini yıkıma sürüklediğini gösterdi.

"Bir ev sahibi vardı,' dedi Mesih, 'bir bağ dikti, etrafını çitle çevirdi, içine bir şarap sıkma çukuru kazdı, bir kule inşa etti, onu bağcılara kiraya verdi ve uzak bir ülkeye gitti.'"

Peygamber Yeşaya bu bağı şöyle tasvir eder: "Şimdi sevgilime, sevgilimin bağına dair bir ezgi söyleyeceğim. Sevgilimin çok verimli bir tepede bir bağı vardı; onu çitle çevirdi, taşlarını ayıkladı, içine seçme asma fidanları dikti; ortasına bir kule yaptı, içine bir de şirahane kurdu; ve üzüm vermesini bekledi." Yeşaya 5:1, 2.

Bağcı ıssızlıktan bir toprak parçası seçer; onu çitle çevirir, temizler ve işler, ona seçkin asmalar diker ve bol bir hasat bekler. Bu toprak parçasının, işlenmemiş ıssızlığa göre üstünlüğüyle, onu yetiştirirken gösterdiği özen ve emeğin sonuçlarını ortaya koyup kendisine onur kazandırmasını bekler. Aynı şekilde Tanrı, Mesih tarafından eğitilip yetiştirilmek üzere dünyadan bir halk seçmişti. Peygamber şöyle der: "Her Şeye Egemen RAB'bin bağı İsrail halkıdır, Yahuda'nın insanları da O'nun hoş fidanıdır." Yeşaya 5:7. Tanrı bu halka büyük ayrıcalıklar bağışlamış, kendi zengin iyiliğinden onları bol bol bereketlemişti. Meyve vererek O'nu onurlandırmalarını bekliyordu. O'nun egemenliğinin ilkelerini ortaya koymaları gerekiyordu. Düşmüş, kötü bir dünyanın ortasında Tanrı'nın karakterini temsil edeceklerdi.

Rab'bin bağı olarak, putperest uluslarınkinden bütünüyle farklı meyve vermeleri gerekiyordu. Bu putperest halklar kendilerini kötülük işlemeye adanmışlardı. Şiddet ve suç, açgözlülük, baskı ve en yozlaşmış uygulamalar hiçbir kısıtlama olmaksızın hüküm sürüyordu. Günahkârlık, yozlaşma ve sefalet çürümüş ağacın meyveleriydi. Buna belirgin bir tezat olarak, Tanrı'nın diktiği asmanın vereceği meyve bambaşka olmalıydı.

Musa'ya açıklandığı şekilde Tanrı'nın karakterini temsil etmek, Yahudi ulusunun ayrıcalığıydı. Musa'nın, 'Görkemini bana göster' duasına karşılık, Rab şöyle vaat etti: 'Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim.' Çıkış 33:18, 19. 'Rab onun önünden geçti ve ilan etti: Rab, Rab Tanrı, merhametli ve lütufkâr, çok sabırlı, iyilik ve gerçekte bol; binlerce kişiye merhametini sürdürür, suçluluğu, isyanı ve günahı bağışlar.' Çıkış 34:6, 7. Bu, Tanrı'nın halkından istediği meyveydi. Karakterlerinin saflığında, yaşamlarının kutsallığında, merhametlerinde, sevecenliklerinde ve şefkatlerinde, 'Rab'bin yasası kusursuzdur, ruhu dönüştürür' olduğunu göstermeleri gerekiyordu. Mezmur 19:7.

Tanrı, Yahudi ulusu aracılığıyla tüm halklara bol bereketler ulaştırmayı amaçlıyordu. İsrail aracılığıyla, O'nun ışığının bütün dünyaya yayılması için yol hazırlanacaktı. Dünyanın ulusları, yozlaşmış uygulamaları benimseyerek Tanrı bilgisini yitirmişlerdi. Yine de Tanrı, merhametiyle onları yok etmedi. Onlara, kendi kilisesi aracılığıyla O'nu tanıma fırsatı vermeyi amaçladı. Halkı aracılığıyla açığa çıkarılan ilkelerin, insanda Tanrı'nın ahlaki suretini yeniden tesis etmenin aracı olmasını tasarladı.

Bu amacın gerçekleşmesi içindi ki Tanrı, İbrahim'i putperest akrabalarının arasından çağırdı ve Kenan diyarında yaşamasını buyurdu. 'Seni büyük bir ulus yapacağım,' dedi, 'seni kutsayacağım ve adını yücelteceğim; sen de bereket kaynağı olacaksın.' Yaratılış 12:2.

İbrahim'in soyundan gelenler—Yakup ve onun nesli— o büyük ve kötü ulusun ortasında Tanrı'nın egemenliğinin ilkelerini açığa çıkarırlar diye Mısır'a götürüldüler. Yusuf'un doğruluğu ve bütün Mısır halkının yaşamını korumada yaptığı harika iş, Mesih'in yaşamını temsil ediyordu. Musa ve daha niceleri Tanrı'ya tanıklık ettiler.

İsrail'i Mısır'dan çıkarırken, Rab kudretini ve merhametini bir kez daha sergiledi. Onları esaretten kurtarıştaki harika işleri ve çölde yolculukları sırasında onlarla olan muameleleri yalnızca onların yararına değildi. Bunlar çevredeki uluslar için bir ibret dersi olacaktı. Rab, kendisini tüm insan otoritesinin ve büyüklüğünün üzerinde bir Tanrı olarak gösterdi. Halkı uğruna gerçekleştirdiği işaretler ve harikalar, O'nun doğa üzerindeki ve doğaya tapanların en büyüğü üzerindeki gücünü gösterdi. Tanrı, son günlerde yeryüzünden geçeceği gibi, kibirli Mısır diyarından geçti. Ateş ve fırtına, deprem ve ölümle, büyük BEN'İM halkını kurtardı. Onları esaret diyarından çıkardı. Onları 'ateşli yılanların, akreplerin ve kuraklığın bulunduğu büyük ve korkunç çölden' geçirdi. Deuteronomy 8:15. Onlara 'çakmaktaşı kayasından' su çıkardı ve onları 'göğün tahılıyla' doyurdu. Psalm 78:24. 'Çünkü,' dedi Musa, 'Rabbin payı halkıdır; Yakup mirasının payıdır. Onu ıssız bir ülkede, viran ve uluyan çölde buldu; onu dolaştırdı, onu eğitti, onu gözünün bebeği gibi korudu. Bir kartal yuvasını nasıl sarsar, yavrularının üzerinde kanat çırpar, kanatlarını açar, onları alır, onları kanatları üzerinde taşır; Rab de tek başına onu öylece yönetti, onunla birlikte yabancı bir tanrı yoktu.' Deuteronomy 32:9-12. Böylece onları Kendisine getirdi, öyle ki Yüceler Yücesi'nin gölgesinin altında

yaşasınlar.

Mesih, İsrailoğullarının çölde dolaşmaları sırasında onların önderiydi. Gündüz bulut sütununa, gece ateş sütununa bürünmüş olarak onlara önderlik etti ve yol gösterdi. Onları çölün tehlikelerinden korudu, onları vaat edilen topraklara götürdü ve Tanrı'yı tanımayan bütün ulusların gözü önünde İsrail'i kendi seçilmiş mülkü, Rab'bin bağı olarak tesis etti.

Bu halka Tanrı'nın sözleri emanet edildi. Onlar, O'nun yasasının buyruklarıyla, yani gerçeğin, adaletin ve saflığın ebedi ilkeleriyle çevrilmişti. Bu ilkelere itaat onların koruması olacaktı; çünkü onları günahkâr alışkanlıklarla kendi kendilerini yok etmekten kurtaracaktı. Ve bağdaki kule gibi, Tanrı ülkenin ortasına kutsal tapınağını kurdu.

Mesih onların öğretmeniydi. Çölde onlarla birlikte olduğu gibi, yine onların öğretmeni ve rehberi olacaktı. Buluşma çadırında ve tapınakta, yüceliği bağışlama kapağının üzerinde bulunan kutsal Şekinah'ta ikamet ediyordu. Onların yararına sevgisinin ve sabrının zenginliğini sürekli olarak gösterdi.

Tanrı, kendi halkı İsrail'i övgü ve yücelik kaynağı kılmak istedi. Onlara her türlü ruhsal ayrıcalık verildi. Onları kendi temsilcileri yapacak bir karakterin oluşması için yararlı olan hiçbir şeyi Tanrı onlardan esirgemedi.

Tanrı'nın yasasına itaatleri, onları dünyanın uluslarının gözünde refahın hayranlık uyandıran örnekleri kılacaktı. Her türlü ustalık gerektiren işte onlara bilgelik ve beceri verebilen O, onların öğretmeni olmaya devam edecek ve yasalarına itaat yoluyla onları onurlandırıp yüceltecekti. İtaat ederlerse, diğer ulusları etkileyen hastalıklardan korunacak ve zihinsel kudretle bereketleneceklerdi. Tanrı'nın yüceliği, haşmeti ve kudreti, onların tüm refahında açığa çıkacaktı. Onlar, kâhinler ve prenslerden oluşan bir krallık olacaklardı. Tanrı, yeryüzündeki en büyük ulus olmaları için onlara her türlü imkânı sağlamıştı.

Mesih, Musa aracılığıyla Tanrı'nın amacını onlara en kesin biçimde ortaya koymuş ve refahlarının koşullarını açıkça belirtmişti. 'Rab Tanrın'a ait kutsal bir halksın,' dedi; 'Rab Tanrın, yeryüzündeki bütün halklardan üstün, kendisi için özel bir halk olman için seni seçti.... Öyleyse bil ki, Rab Tanrın Tanrı'dır; O, kendisini seven ve buyruklarını yerine getirenlerle binlerce kuşağa kadar antlaşmasını ve merhametini sürdüren sadık Tanrı'dır.... Bu nedenle bugün sana yapmanı buyurduğum buyrukları, kuralları ve hükümleri yerine getireceksin. Şöyle ki, eğer bu hükümlere kulak verir, onları tutar ve uygularsan, Rab Tanrın atalarına ant içerek söz verdiği antlaşmayı ve merhameti senin için sürdürecektir; seni sevecek, seni kutsayacak ve çoğaltacak; rahminin meyvesini ve toprağının ürününü, tahılını, şarabını ve zeytinyağını, sığırlarının artışını ve koyun sürülerini de, atalarına vermek üzere ant içtiği ülkede kutsayacak. Bütün halklardan daha çok kutsanacaksın.... Ve Rab senden bütün hastalıkları uzaklaştıracak ve bildiğin Mısır'ın kötü hastalıklarından hiçbirini üzerine getirmeyecek.' Deuteronomy 7:6, 9, 11-15.

Eğer O'nun buyruklarını tutarlarsa, Tanrı onlara buğdayın en iyisini vereceğini ve onlar için kayadan bal çıkaracağını vaat etti. Uzun ömürle onları doyuracaktı ve onlara kurtuluşunu gösterecekti.

Tanrı'ya itaatsizlik yüzünden Adem ile Havva Aden'i kaybetmişti ve günah nedeniyle bütün yeryüzü lanetlenmişti. Ama Tanrı'nın halkı O'nun talimatına uydukları takdirde, toprakları yeniden verimliliğine ve güzelliğine kavuşacaktı. Tanrı bizzat onlara toprağın işlenmesi konusunda yönergeler verdi ve toprağın ıslahında O'nunla iş birliği yapmaları gerekiyordu. Böylece bütün ülke, Tanrı'nın yönetimi altında, ruhsal gerçeğin ibretlik bir örneğine dönüşecekti. Nasıl ki O'nun doğal yasalarına itaat edildiğinde yeryüzü kendi hazinelerini ortaya çıkarmalıysa, aynı şekilde O'nun ahlâk yasasına itaatle halkın yüreklerinin O'nun karakterinin niteliklerini yansıtmaları gerekiyordu. Hatta putperestler bile yaşayan Tanrı'ya hizmet eden ve O'na tapınanların üstünlüğünü kabul edeceklerdi.

"Bakın,' dedi Musa, 'Rab Tanrımın bana buyurduğu gibi size kurallar ve hükümler öğrettim; mülk edinmeye gideceğiniz ülkede bunları yapasınız diye. Öyleyse bunlara uyun ve onları yerine getirin; çünkü bu, bütün bu kuralları işitecek ulusların gözünde bilgelik ve anlayışınız olacaktır; onlar, "Şüphesiz bu büyük ulus bilge ve anlayışlı bir halktır" diyecekler. Çünkü hangi büyük ulus vardır ki, kendisine yakardığımız her şeyde Tanrımız Rab'bin bize yakın olduğu gibi, tanrısı ona bu kadar yakın olsun? Ve hangi büyük ulus vardır ki, bugün önünüzde koyduğum bu yasanın tümü gibi bu denli doğru kurallar ve hükümler olsun?' Tesniye 4:5-8."

İsrailoğulları, Tanrı'nın onlara belirlediği bütün toprakları ele geçirmeliydi. Gerçek Tanrı'ya tapınmayı ve O'na hizmet etmeyi reddeden uluslar topraklarından çıkarılmalıydı. Ama Tanrı'nın amacı, karakterinin İsrail aracılığıyla açıklanmasıyla insanların O'na çekilmesi idi. Müjde daveti bütün dünyaya verilecekti. Kurban hizmetinin öğretisi aracılığıyla Mesih ulusların önünde yüceltilmeliydi; O'na bakan herkes yaşasın diye. Kenanlı Rahav ve Moavlı Rut gibi, putperestlikten vazgeçip gerçek Tanrı'ya tapınmaya yönelen herkes, O'nun seçtiği halkla birleşmeliydi. İsrail'in sayısı arttıkça sınırlarını genişletmeliydiler; krallıkları bütün dünyayı kapsayana kadar.

Tanrı, bütün ulusları merhametli egemenliği altına almak istedi. Yeryüzünün sevinç ve barışla dolmasını istedi. İnsanı mutluluk için yarattı ve insan yüreklerini göğün esenliğiyle doldurmaya özlüyor. Yeryüzündeki ailelerin, gökteki büyük ailenin bir simgesi olmasını istiyor.

Ama İsrail Tanrı'nın amacını yerine getirmedi. Rab şöyle dedi: 'Seni soylu bir asma, bütünüyle sağlam bir tohum olarak dikmişim; nasıl oldu da bana yabancı, bozuk bir asma fidanına dönüştün?' Yeremya 2:21. 'İsrail boş bir asmadır; meyveyi kendisi için verir.' Hoşea 10:1. 'Ve şimdi, ey Yeruşalim'in sakinleri ve Yahuda'nın adamları, lütfen benimle bağım arasında hükmedin. Bağıma daha ne yapılabilirdi de ben onu yapmadım? Ondan üzüm beklediğimde neden yabancı üzüm verdi? Şimdi, haydi; size bağıma ne yapacağımı söyleyeyim: Çitini kaldıracam; böylece o yenip bitirilecek; duvarını yıkacağım ve çiğnenip geçilecek; onu harap edeceğim; ne budanacak ne de çapalanacak; ama diken ve çalılar bitecek; bulutlara da onun üzerine yağmur yağdırmamalarını emredeceğim. Çünkü ... O adalet bekledi, ama işte zulüm; doğruluk bekledi, ama işte feryat.' Yeşaya 5:3-7.

"RAB, Musa aracılığıyla sadakatsizliğin sonucunu halkının önüne koymuştu. Antlaşmasını tutmayı reddederek kendilerini Tanrı'dan gelen yaşamdan koparacaklar ve O'nun bereketi üzerlerine gelemeyecekti. 'Dikkatli ol,' dedi Musa, 'bugün sana buyurduğum O'nun buyruklarını, hükümlerini ve kurallarını tutmayı ihmal ederek Tanrının RAB'bi unutmayasın;

yoksa yiyip doyduğunda, güzel evler yapıp içinde oturduğunda; sığırların ve sürülerin çoğaldığında, gümüşün ve altının çoğaldığında ve sahip olduğun her şey arttığında; yüreğin gururlanır ve Tanrın RAB'bi unutursun... Ve yüreğinde, "Bu serveti bana gücüm ve elimdeki kudret kazandırdı" dersin... Ve eğer Tanrın RAB'bi bir kez olsun unutup başka ilahların ardınca gider, onlara hizmet eder ve onlara taparsan, bugün size karşı tanıklık ederim ki kesinlikle yok olacaksınız. RAB'bin gözünüzün önünde yok ettiği uluslar gibi siz de yok olacaksınız; çünkü Tanrınız RAB'bin sesine itaat etmek istemediniz.' Tesniye 8:11-14, 17, 19, 20."

Uyarıya Yahudi halkı kulak asmadı. Tanrı'yı unuttular ve O'nun temsilcileri olarak sahip oldukları yüce ayrıcalığı gözden kaçırdılar. Aldıkları bereketler dünyaya hiçbir bereket getirmedi. Sahip oldukları tüm üstünlükleri kendi yüceltilmeleri için kullandılar. Tanrı'nın onlardan istediği hizmeti O'ndan esirgediler ve hemcinslerini de dinî rehberlikten ve kutsal bir örnekten mahrum bıraktılar. Tufan öncesi dünyanın sakinleri gibi, kötü yüreklerinin her hayalinin peşinden gittiler. Böylece kutsal şeyleri maskaralık gibi gösterdiler, 'Rab'bin Tapınağı, Rab'bin Tapınağı, işte bunlardır' (Yeremya 7:4) diyerek, aynı zamanda Tanrı'nın karakterini çarpıtıyor, O'nun adını küçük düşürüyor ve O'nun kutsal tapınağını kirletiyorlardı.

Rab'bin bağına bakmakla görevlendirilen bağcılar emanete sadık kalmadılar. Kâhinler ve öğreticiler, halkın sadık öğretmenleri değillerdi. Tanrı'nın iyiliğini ve merhametini, ayrıca O'nun onların sevgi ve hizmeti üzerindeki hakkını halkın gözleri önünde canlı tutmadılar. Bu bağcılar kendi yüceliklerinin peşine düştüler. Bağın meyvelerini kendilerine mal etmek istediler. Bütün gayretleri, dikkati ve hürmeti kendilerine çekmekti.

İsrail'deki bu önderlerin suçluluğu sıradan bir günahkârın suçluluğu gibi değildi. Bu adamlar Tanrı'ya karşı en ciddi yükümlülük altındaydılar. Kendilerini 'Rab şöyle diyor' diyerek öğretmeye ve katı itaati pratik yaşama taşımaya adanmışlardı. Bunu yapmak yerine Kutsal Yazıları saptırıyorlardı. İnsanların üzerine ağır yükler yüklüyor, yaşamın her adımına uzanan törenleri dayatıyorlardı. Halk sürekli bir huzursuzluk içinde yaşıyordu; çünkü hahamların koyduğu kuralları yerine getiremiyordu. İnsan yapımı buyrukların tutulmasının imkânsızlığını gördükçe, Tanrı'nın buyruklarına karşı umursamazlaştılar.

Rab, halkına, bağın sahibi olduğunu ve sahip oldukları her şeyin O'nun için kullanılmak üzere kendilerine emanet edildiğini öğretmişti. Ama kâhinler ve öğretmenler, sanki Tanrı'nın mülkünü yönetiyorlarmış gibi kutsal görevlerini yerine getirmiyorlardı. O'nun işinin ilerlemesi için kendilerine emanet edilen kaynak ve imkânları sistemli bir şekilde O'ndan alıyorlardı. Tamahkârlıkları ve açgözlülükleri, putperestler tarafından bile hor görülmelerine yol açtı. Böylece putperest dünyaya, Tanrı'nın karakterini ve O'nun krallığının yasalarını yanlış yorumlamaları için fırsat verilmiş oldu.

Tanrı, bir babanın yüreğiyle halkına katlandı. Verdiği merhametlerle ve geri çektiği merhametlerle onlara yalvardı. Sabırla günahlarını gözlerinin önüne serdi ve hoşgörüsü bunları itiraf etmelerini bekledi. Tanrı'nın bağcılar üzerindeki hakkını onlara hatırlatmak için peygamberler ve elçiler gönderildi; ama hoş karşılanmak yerine düşman muamelesi gördüler. Bağcılar onlara zulmettiler ve öldürdüler. Tanrı başka elçiler de gönderdi, ama onlar da ilk gönderilenlerle aynı muameleyi gördüler; yalnız bağcılar daha da kararlı bir nefret sergilediler.

Son çare olarak Tanrı Oğlu'nu gönderdi, "Oğluma saygı gösterecekler" diyerek. Ama direnişleri onları kindarlaştırmıştı ve kendi aralarında, "Bu mirasçı; gelin, O'nu öldürelim ve mirasına el koyalım" dediler. O zaman bağın keyfini sürmek ve ürününü canımızın istediği gibi kullanmak bize kalacak.

Yahudi yöneticiler Tanrı'yı sevmiyorlardı; bu nedenle kendilerini O'ndan kopardılar ve O'nun adil bir çözüme yönelik tüm girişimlerini reddettiler. Tanrı'nın Sevgilisi Mesih, bağın Sahibinin haklarını ileri sürmek için geldi; fakat bağcılar O'na belirgin bir küçümsemeyle davrandılar ve şöyle dediler: 'Bu adamın bizi yönetmesini istemiyoruz.' Mesih'in karakterinin güzelliğini kıskandılar. O'nun öğretme tarzı onlarınkinden çok daha üstündü ve O'nun başarısından korktular. Onlarla konuşup uyarıda bulunarak ikiyüzlülüklerini açığa çıkardı ve izledikleri yolun kesin sonuçlarını onlara gösterdi. Bu onları çılgına çevirdi. Susturamadıkları azarlamalar canlarını yaktı. Mesih'in sürekli ortaya koyduğu yüksek doğruluk ölçüsünden nefret ettiler. O'nun öğretisinin onları bencilliklerinin açığa çıkacağı bir duruma getirdiğini gördüler ve O'nu öldürmeye karar verdiler. O'nun dürüstlük ve dindarlık örneğinden ve yaptığı her şeyde ortaya çıkan yüce ruhsallıktan nefret ettiler. O'nun bütün yaşamı onların bencilliğine bir azardı ve nihai sınav geldiğinde, yani sonsuz yaşama götüren itaat ile sonsuz ölüme götüren itaatsizlik arasındaki sınavda, İsrail'in Kutsalını reddettiler. Mesih ile Barabbas arasında seçim yapmaları istendiğinde, şöyle haykırdılar: 'Bize Barabbas'ı salverin!' Luka 23:18. Pilatus, 'Öyleyse İsa'yla ne yapayım?' diye sorduğunda, öfkeyle haykırdılar: 'Çarmıha gerilsin.' Matta 27:22. 'Kralınızı çarmıha mı gereyim?' diye sordu Pilatus; kâhinler ve yöneticiler şu yanıtı verdiler: 'Sezar'dan başka kralımız yok.' Yuhanna 19:15. Pilatus ellerini yıkayıp, 'Bu doğru kişinin kanından ben suçsuzum,' dediğinde, kâhinler cahil güruhla birlikte hararetle şöyle ilan ettiler: 'Kanı bizim ve çocuklarımızın üzerine olsun.' Matta 27:24, 25.

Böylece Yahudi önderleri seçimlerini yaptılar. Kararları, tahtta oturanın elinde Yuhanna'nın gördüğü, hiç kimsenin açamadığı o kitaba kaydedildi. Bu karar, bütün kindarlığıyla, bu kitabın mührü Yahuda oymağından Aslan tarafından açıldığı gün onların önünde görünecektir.

Yahudi halkı, göğün gözdesi oldukları ve her zaman Tanrı'nın halkı olarak yüceltilecekleri düşüncesini yüreklerinde taşıyordu. İbrahim'in çocukları olduklarını ilan ediyorlardı; refahlarının temeli onlara o kadar sağlam görünüyordu ki, haklarının ellerinden alınmasına karşı hem yeryüzüne hem de göğe meydan okuyorlardı. Ama sadakatsizlik içindeki yaşamlarıyla, göğün yargısına ve Tanrı'dan ayrılığa hazırlanıyorlardı.

Bağ meselinde, Mesih kâhinlerin kötülüklerinin doruk noktasını gözlerinin önüne serdikten sonra, onlara şu soruyu yöneltti: 'Öyleyse bağın sahibi geldiğinde, o bağcılara ne yapacak?' Kâhinler anlatıyı büyük bir ilgiyle izliyorlardı ve konunun kendileriyle ilişkisini düşünmeden halkla birlikte şöyle cevap verdiler: 'O kötü adamları rezil bir şekilde yok edecek ve bağını mevsimlerinde O'na meyvelerini verecek başka bağcılara kiraya verecek.'

Farkında olmadan kendi sonlarını ilan etmişlerdi. İsa onlara baktı ve onun nüfuz eden bakışı altında yüreklerinin sırlarını okuduğunu anladılar. Tanrısalığı, inkâr edilemez bir güçle gözleri önünde parladı. Bağcılarda kendilerini gördüler ve istemsizce, "Haşa!" diye haykırdılar.

Ağırbaşlı ve kederli bir şekilde Mesih şöyle sordu: "Hiç Kutsal Yazılar'da, 'Yapıcıların reddettiği taş, işte o, başköşe taşı oldu; bu Rab'bin işidir ve gözlerimizde harikadır' sözünü okumadınız mı? Bu nedenle size diyorum ki: Tanrı'nın Egemenliği sizden alınacak ve onun meyvelerini veren bir ulusa verilecektir. Bu taşın üzerine düşen herkes kırılacak; ama kimin üzerine düşerse, onu toz haline getirecektir."

Mesih, halk O'nu kabul etmiş olsaydı, Yahudi ulusunun yıkımını önlerdi. Ne var ki kıskançlık ve haset onları amansız kıldı. Nasıralı İsa'yı Mesih olarak kabul etmeyeceklerine kesin karar verdiler. Dünyanın Işığı'nı reddettiler ve o andan itibaren yaşamları, gece yarısının karanlığı gibi bir karanlıkla kuşatıldı. Önceden bildirilen yıkım Yahudi ulusunun üzerine geldi. Dizginlenmeyen azgın tutkuları onların yıkımına yol açtı. Kör öfkeleri içinde birbirlerini yok ettiler. İsyankâr, inatçı gururları Roma fatihlerinin gazabını başlarına getirdi. Kudüs yıkıldı, tapınak harabeye çevrildi ve tapınağın bulunduğu yer tarla gibi sürüldü. Yahuda'nın çocukları en korkunç ölüm biçimleriyle can verdi. Milyonlar, putperest diyarlarda köle olarak hizmet etmek üzere satıldı.

Bir halk olarak Yahudiler Tanrı'nın amacını yerine getirmeyi başaramamışlardı ve bağ onlardan alındı. Kötüye kullandıkları ayrıcalıklar ve küçümsedikleri görev başkalarına emanet edildi.

"Bağ benzetmesi yalnızca Yahudi ulusuna yönelik değildir. Bu, bizim için de bir ders taşır. Bu kuşağın kilisesi Tanrı tarafından büyük ayrıcalıklar ve bereketlerle donatılmıştır ve O da buna uygun karşılık beklemektedir." Mesih'in İbret Dersleri. 284-296.

Yoel kitabı, dünyanın sonunda gerçekteşecek son yağmurun tarihsel gelişimini tanımlar. Son yağmur, Vahiy'in on dördüncü bölümünde üçüncü meleğin duyurduğu Tanrı'nın son uyarı mesajıdır. Son yağmur üçüncü meleğin mesajını temsil etse de, aynı zamanda Zekeriya'nın "altın yağı", ilk ve son yağmurlar, sunaktan gelen ateş ve diğer sembollerle anlatıldığı üzere, Tanrı ile insanlık arasındaki iletişim sürecini de temsil eder. Son yağmur yalnızca bir mesaj ve Tanrı ile insan arasındaki iletişim süreci değildir; aynı zamanda Tanrı'nın Sözüyle desteklenen Kutsal Kitap çalışmasının kutsanmış tek "yöntemidir". Bu yöntem, Yeşaya kitabının yirmi sekizinci bölümünde yer alan "satır üzerine satır"dır.

Eski ve modern İsrail'in başlangıcında Tanrı, "bağcı", İsrail'i "çöl"den çıkardı. İster Mısır'daki dört yüz otuz yıllık esaret, ister 538'den 1798'e kadar süren Karanlık Çağlar'daki esaret olsun, İsrail "çöl"den çıkarıldı; çünkü "çöl" köleliğin ve esaretin bir simgesidir. İster eski, tarihî İsrail ister modern, ruhsal İsrail olsun, Tanrı onları bir çöl esaretinden kurtardı ve onları "Kendi seçilmiş mülkü, Rab'bin bağı" olarak "tesis etti". "Tanrı'nın sözlerini" temsil etme ayrıcalığı kendilerine "emanet edilmiş" kâhinler ve prensler olmaya çağırıldılar. "Sözler" eski İsrail için Yasa idi; modern İsrail için ise hem Yasa hem de peygamberliklerdir.

"Tanrı, eski İsrail'i çağırıldığı gibi, bugün de kilisesini yeryüzünde bir ışık olarak durmaya çağırılmıştır. Gerçeğin kudretli satırıyla, birinci, ikinci ve üçüncü meleğin mesajları aracılığıyla, onları kiliselerden ve dünyadan ayırarak Kendisine kutsal bir yakınlığa getirmiştir. Onları Kendi yasaının emanetçileri kılmış ve bu zaman için peygamberliğin büyük gerçeklerini onlara tevdi etmiştir. Eski İsrail'e emanet edilen kutsal vahiyler gibi, bunlar da dünyaya

iletilmesi gereken kutsal bir emanettir. Vahiy 14'teki üç melek, Tanrı'nın mesajlarının ışığını kabul eden ve uyarıyı yeryüzünün dört bir yanına duyurmak üzere O'nun temsilcileri olarak ileri çıkan halkı temsil eder." Testimonies, cilt 5, 455.

Modern İsrail, geç yağmurun gücü altında üçüncü meleğin gür çağrısını ilan etmek ve Kutsal Ruh'un gücüyle kişisel deneyimlerinde Mesih'in karakterini sergilemek üzere vazifelendirildi. Üçüncü meleğin gür çağrısı, Babil'in şarabıyla sarhoş olmuş bir zümrenin "barış ve güvenlik" vaat eden sahte bir geç yağmur mesajını teşvik ettiği bir zamanda, geç yağmurun dökülüşü sırasında yerine gelir. Bunlar, ağızlarından yeni şarap kesilmiş olan, Yeşaya'nın Efrayim'deki sarhoşları ve Yoel'in şarap içicileridir. Gerçek geç yağmur mesajını alanlar ise, Babil yiyeceğini göksel besin uğruna reddeden Daniel, Mişael, Hananya ve Azarya ile temsil edilir. Bunlar, Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini, aynı zamanda bağın ezgisini söyleyen yüz kırk dört bindir; çünkü bağ benzetmesi, antik İsrail'in antlaşma ilişkisinin başlangıcında Musa'nın tarihinde yerine gelmiş, ve antik İsrail'in antlaşma ilişkisinin sonunda Kuzu'nun tarihinde yeniden yerine gelmiştir.

Bağın ezgisi, yeni antlaşma halkı Rab'le evlilik bağına girerken, önceki antlaşma halkının es geçilmesiyle son bulur. Rab, kırk yıl süren çöl yolculuğunda ölenleri es geçti ve ölecek olanlardan boşanmakta olduğu aynı anda Yeşu'yla antlaşmaya girdi. Rab, Kadim İsrail'den boşanırken aynı anda Hristiyan Kilisesi'yle evlilik bağına giriyordu. Alfa, yani başlangıç tarihi Musa tarafından, Omega ise Kuzu tarafından temsil edilir. Her ikisinin temsil ettiği tarih, bağ benzetmesinin tarihidir; bu nedenle Yeşaya'nın bağ ezgisi, Vahyin yazarı Yuhanna'nın Musa'nın ezgisi ve Kuzu'nun ezgisidir.

Bu düşünceleri bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

"Bunlar Kardeş White'ın sözleri değil, Rab'bin sözlere; O'nun habercisi bunları size iletmem için bana verdi. Tanrı, artık O'nunla çelişen amaçlarla çalışmaktan vazgeçmeniz için sizi çağırıyor. Kendilerini Hristiyan olarak ileri süren, oysa Şeytan'ın niteliklerini açığa vuran; ruhlarıyla, sözleriyle ve eylemleriyle gerçeğin ilerleyişine karşı koyan ve kuşkusuz Şeytan'ın onları götürdüğü yolu izleyen insanlar hakkında pek çok öğüt verildi. Yüreklarının katılığında, hiçbir şekilde kendilerine ait olmayan ve kullanmamaları gereken bir yetkiye el koydular. Büyük Öğretmen şöyle diyor: 'Altüst edeceğim, altüst edeceğim, altüst edeceğim.' Battle Creek'te insanlar, 'Rab'bin tapınağı, Rab'bin tapınağı biziz' diyorlar, ama sıradan ateş kullanıyorlar. Yürekları Tanrı'nın lütfuyla yumuşatılıp boyun eğdirilmemiştir." Manuscript Releases, cilt 13, 222.

Tanrı'nın sabrının bir gayesi vardır, ama siz bunu boşa çıkarıyorsunuz. O, ileride bertaraf edilmesini canı gönülden görmek isteyeceğiniz bir durumun gelmesine izin veriyor, ama artık çok geç olacak. Tanrı, putperest İsrail'e bir kamçı olsun diye, zalim ve hilekâr Hazael'i Suriye kralı olarak meshetmesini İlyas'a emretti. Tanrı'nın sizi sevdiğiniz aldanişlara teslim etmeyeceğini kim bilebilir? Kim bilir, sadık, metin ve hakikatli vaizler, esenlik müjdesini nankör kiliselerimize sunacak son kişiler olabilir? Olabilir ki yıkıcılar Şeytan'ın eli altında şimdiden eğitiliyor ve yalnızca birkaç sancaktar daha ayrılıp gitsin diye bekliyorlar; sonra onların yerlerini alıp, Rab esenlik söylememişken sahte peygamberin sesiyle "Esenlik, esenlik" diye haykıracaklar. Nadiren ağlarım, ama şimdi gözlerimin yaşlarla körleştiğini görüyorum;

yazarken gözyaşları kâğıdıma düşüyor. Olabilir ki çok geçmeden aramızdaki bütün peygamberlik sözleri sona erecek ve halkı sarsan ses artık onların nefsanî uykularını rahatsız etmeyecek.

Tanrı yeryüzünde alışılmadık işini yaptığında, kutsal eller artık sandığı taşımadığında, vay halkın hâline! Ah, keşke sen de, evet sen, bu senin gününde, esenliğine yarayan şeyleri bilseydin! Ah, keşke halkımız da Ninova'nın yaptığı gibi var gücüyle tövbe edip bütün yüreğiyle inansa da Tanrı onlardan şiddetli öfkesini çevirse. Tanıklıklar, cilt 5, 77.

Kalbinin inatçılığına yüz verir, gurur ve kendini doğru görme yüzünden hatalarını itiraf etmezsen, Şeytan'ın ayartmalarına açık bırakılırsın. Rab sana hatalarını gösterdiğinde tövbe etmez veya itirafta bulunmazsan, O'nun takdiri seni aynı yerden tekrar tekrar geçirir. Benzer nitelikte hatalar yapmaya bırakılırsın, hikmetten yoksun kalmaya devam edersin ve günaha doğruluk, doğruluğa da günah dersin. Bu son günlerde hüküm sürecek aldatmaların çokluğu seni kuşatacak ve önderini değiştirir, bunu yaptığını da bilmezsin. Review and Herald, 16 Aralık 1890.